

Hoe Steenbeek ons toeviel

Het is nu zo'n kleine twintig jaar geleden dat we begonnen met de tuinen achter het Beuningse klooster. Vijvers graven, bomen planten, muurtjes stapelen, paden, hagen, gazons...

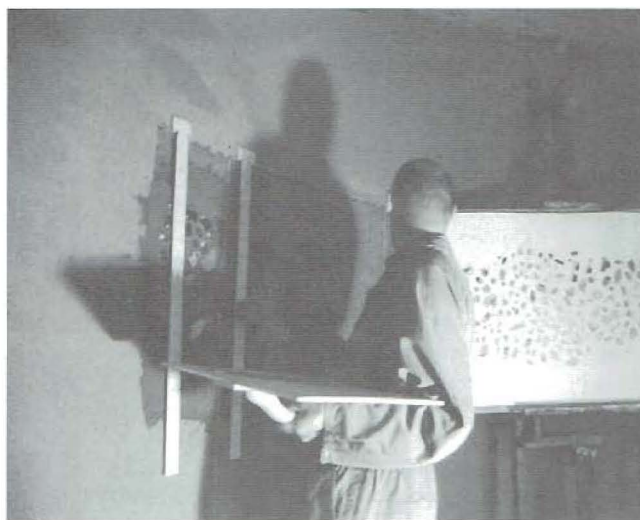
En er tentoonstellingen organiseren. We wilden een Beeldentuin.

In de zomer van 1984 bracht ik een aantal weken schilderend door in Frankrijk. Stromend water wilde ik schilderen. Bij een verlaten watermolen, een stroomversnelling in de Loue. Ik kwam thuis met een stapel aquarellen en twee plantjes, steenbreekvarentjes; mooi voor in die gestapelde muurtjes in onze nieuwe tuin. O, wat waren ze prachtig, daar, in die oude muur van de watermolen, in de schaduw, in de nevel van het spattende water! O, wat was het licht daar mooi, in die natte schaduw!

Als ik plant was zou ik daar willen wonen; mijn naam veranderen in Varen. Het is een wonder dat die twee varentjes nog steeds leven in de droge muur in onze tuin. Ik zoek ze steeds tussen het andere kruipende en hangende groen.

Zo'n kleine tien jaar geleden, na een kort dynamisch leven, ging het grootste deel van de Beuningse Beeldentuin op de schop om plaats te maken voor een natuurtuin (let op mijn hoofdletters). Nieuwe mensen, een nieuwe tuin. Met heel veel meer dan gewone belangstelling volgde ik alles wat er gebeurde. Heel bijzonder en leerzaam om toe te kijken als andere mensen het stuk grond gaan bewerken waar je daarvoor zelf op werkte. Vooral als ze het anders doen. Heggen weg, geen gazons, rechte paden worden golvend, graafmachine als een huis zo groot, maakt vijver, sloot, of beek liever. En bulten. Ik stond er bij en keek er naar. Zonder iets te hoeven doen. Ik ben graag lui. Tot... het kronkelpad

werd volgestort met vermalen puin. Temidden van het grijs van zand en klei, in het pad van puin glinstert iets groens. Blauwachtig groen. Bukken. Oprapen. Een stukje tegel is het. Uit een oude schoolgang, een zwembad of zo. Het zal zeker zestig jaar oud zijn. Iets verder nog een, en ook een stukje blauw. Ik steek ze in mijn zak. Het duurt niet lang meer of ik ben ze aan het verzamelen. Ga ze zoeken. Vind ze in alle kleuren. Elk steentje met zijn eigen geschiedenis. Geel van badkamers. Bruin en oranje, met decoraties; keukens uit

de jaren '70. De roden zijn zeldzaam. Paars zzz. En stukjes van wastafels, serviesgoed. Grijs en bruin van vloeren, zwart ook. De witte laat ik liggen, dat zijn er te veel.

In die tijd was ik nogal een stenenzoeker. Een aquarellenserie met daarin tekeningen van kristalvormen waar ik toen aan werkte deed me zelfs aan de oevers van de Waal kristallen vinden. Kwartskristal ter dikte van een potlood. Daardoor kwam ik ook in het Teylersmuseum in Haarlem, voor de kristalvormen, en zag daar de heerlijk liefhebbende manier van 18de en 19de eeuws verzamelen. Alles, hoe klein ook, met roodomrande handgeschreven etiketjes genummerd.

Ik vond nog iets. In de hal van het klooster stond een rol papier, dagen lang. Had iemand vergeten, daar neergezet of niet weg willen gooien;

ik weet niet wie of waarom. Stond daar maar te wachten. Op mij. Het waren twee grote vellen aquarelpapier. Oud, met bruine vlekjes van het weer. Met in de hoek een blinddrukstempel van de fabrikant: Steinbach.

Dit was een teken!

Ik was als een soort archeoloog op zoek naar gekleurde steentjes en hierop moest een archeologentekening komen. Ik zag daarbij de aquarellen van 19de eeuwse archeologen voor me. Ik zou een quasi-archeologische aquarel maken. De vondsten

keurig geordend en genummerd. Als een beek van steentjes. Gesorteerd op kleur. Het hele spectrum. Zo precies mogelijk naschilderen; ik doe dat nooit, een heerlijke oefening.

Het zou Steenbeek gaan heten, het papier, de beek, het gebroken puin en... de steenbreekvaren memorerend.

"Zal ik, als het paviljoen klaar is, die tegeltjes er in de muur drukken?"

In de zomer van 1999 is dat inderdaad gebeurd, zoals ze lagen toen ik ze schilderde zitten ze nu in het leem van de muur. Als fragment van een stroom. Compleet met de roodomrande etiketjes.

Tijdens de ontelbare wandelingen die ik inmiddels in de Natuurtuin van Stichting Oase (let op mijn hoofdletters) maakte en bijna dagelijks maak zijn er altijd van die vaste aandachtspunten. Daarbij zijn steeds, in de gestapelde muur diep in de schaduw achter de vlinderheuvel, de steenbreekvarens. Die zich daar vermeerderen!

Henk Hage

is schilder en woont en werkt sinds 1982 in het Klooster in Beuningen.